

Josep Torrell, artista

“Prades em fascina pels boscos, per les muntanyes, les abelles, per l’hort...”

> Celebra cada mes d'agost el seu aniversari amb una exposició de pintura a Prades, on viu tot l'any. L'últim agost amb més il·lusió, perquè en va fer 80. Però el Josep Torrell és un esperit jove a qui no l'emperoseix gens agafar els estris i anar-se'n a pintar del natural a qualsevol racó d'un prat o d'un mas, com feia de brivall quan agafava la bicicleta amb algun amic per anar a dibuixar a La Mussara.

A vostè les muntanyes de Prades ja l'estiraven des de petit, no?

Uii! quan érem adolescents sempre anàvem tres amics artistes, el Juli Garola, el Joan-Pere Berenguer, els pares del qual eren mestres republicans represaliats i no els deixaven exercir, i jo amb bicicleta des de Reus a dibuixar a La Mussara, a cal Cassoles, a cal Veuetes...

Va conèixer La Mussara quan era un poble viu?

I tant! Fèiem vida amb tots aquests propietaris d'allà, ens quedàvem a dormir al mas Ferrer-Piano o a cal Cassoles, fèiem arrossos, nosaltres pujàvem l'arròs i ells hi posaven els ingredients... Tot un món que se'n va anar a rodar... Un empresari, un tal Dalmau, els va comprar les terres perquè volia fer el negoci del segle perquè hi pugessin els turistes de la costa, amb helicòpters... I allò va ser el cop final perquè aquella gent abandonés.

Pujaven de Reus a La Mussara amb bicicleta??

-Nooo, la deixàvem a Maspujols o a Vilaplana a "l'Olla" de ca'l Revascall, allò era com casa nostra, sempre estava obert, perquè al pintor Ferré-Revascall el teníem de professor a l'Institut de Reus, ens feia

TATE CABRÉ
PRADES

dibuixar guixos de romans... I de pas els fotíem les cireres d'un cirerer que hi tenien, heheh...

Després de l'Institut va seguir amb l'art?

En teoria treballava amb el meu pare, que era mecànic i serraller, però pel meu compte feia escultures i elements decoratius pel decorador Argilaga i per decoradors de Barcelona com el Linares i el Nieto: Galls de brega de ferro forjat, llums de peu i de menjador de ferro amb pantalletes de pergami...

I quan li va sorgir la primera exposició?

-A Lleida, l'any 1952, a través d'un comandant gallec que vaig conèixer fent el servei, un home a qui agradava molt l'art. Em vaig passar la mili dibuixant voltes d'horitzó, anàvem amb l'Estat Major un fotògraf i jo...Va ser una meravella, La Cerdanya, els Escollegats, la Molina, els cavalls salvatges...

Després del servei és quan decideix marxar a l'estranger?

Sí, perquè no m'agradava l'ambient d'aquí i vaig marxar a prop de Burdeus, a casa d'un cosí germà del meu pare que havia fugit per no anar a les guerres del Marroc. D'allà vaig passar a París al 1952. Vaig anar a veure a una senyora amb qui m'escrivia per aprendre francès, i ella em va recomanar anar a la Cité Universi-

taire. Hi vaig, i allà em trobo amb el Morató Aragonès!!

Caram! Tot queda a casa!

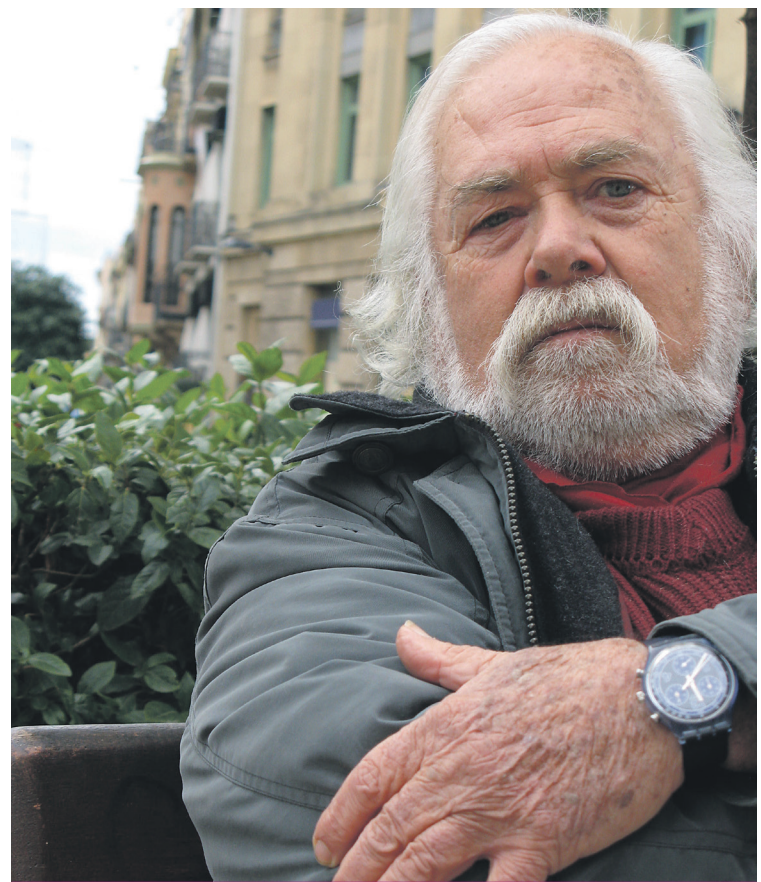
Ho vam passar tan bé... Anàvem a dibuixar a Montmartre, al Moulin Rouge... I quan es van acabar els diners vaig tornar.

Si que va ser breu l'estada parisenca

Nooo, perquè al 1954 hi vaig tornar, vivia al costat de l'històric cabaret de transformistes de Mme Arthur, quin ambient de disbauxa! I al 1956 em vaig enrolar amb l'Esteve Polls d'Ajudant de Direcció i vam fer una tournée teatral per Europa: a Parma, a Milà, a Venècia... Representàvem obres de García Lorca que aquí estaven prohibides com Yerma, la Zapatera Prodigiosa... Hi havia el Salvador Escamilla, la Montserrat Julió, la Montserrat Salvador...

Allà també hi ha el Josep Maria Planas, un altre "adoptat honorífic" de Prades?

Amb el Planas és un altre viatge, al Festival de Teatre d'Avinyó, on convíem amb grans noms com el Jean Vilar, la Maria Casares, el Gérard Philippe... D'allà vam anar a París, on estàvem a dispesa d'una novel·lista italiana, i ens fèiem amb el Juvenal Samsó, un filipí descendent de Reus, i l'Eduard Punset, que se n'anava a Rússia...

Amb Prades al cor i als pinzells

Quan "El Torrell de Prades" -com se'l coneix últimament, encara que sigui de Reus- es va autoexiliar de la ciutat, i es va decidir per les muntanyes, va estar-se una temporadeta a Farena i una altra a Coldejou. Podríem dir que va recórrer de banda a banda l'amfiteatre del Camp de Tarragona des de les altures, però finalment es va radicar a Prades. Una de les característiques de la vila vermella és la vida social que s'hi fa sota les porxadetes, de la qual la veïna columna del Josep Maria Planas, n'és un clar exponent. El Planas, a més, és gran amic i company d'aventures parisencs del Torrell. I quan vulgueu trobar el Josep Torrell només cal que ho pregunteu a la plaça i us diran "mite'l, a les escales de l'església" o bé "que no l'has vist a la creu?" o potser "deu ser fent un cafè a La Botiga de la Rosa" on, per cert, hi té una exposició permanent de la seva obra, repartida entre les sales del restaurant i les plantes de l'hostal. A la vila vermella s'hi sent com un peix a l'aigua, diu que l'encanta "pels boscos, les muntanyes, les abelles, per l'hort d'un amic que cuido..." Cuidar les abelles i fer la mel és una de les activitats que més el fascina: "-que no pugues aquests dies? quan pugis et donaré mel -I ja es protegeix bé quan fa fora les abelles del rusc? -I ca! Res de res! -I que no li piquen? -És igual... diuen que va bé pel reuma!"